

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROSKE

Letnik III.

Celovec, v sredo 28. VII. 1948

Štev. 51 (144)

S ponosom gledamo na težko in slavno
pot Komunistične partije Jugoslavije

Iz referata maršala Tita na V. kongresu KP Jugoslavije

Na kongresu Komunistične partije Jugoslavije v Beogradu, ki se je pričel dne 21. julija t. l., se je zbralo 2344 delegatov iz vse Jugoslavije.

Po izglasovanju dnevnega reda je dobil besedo tovariš maršal Tito, ki je podal politično poročilo CK KP Jugoslavije. Uvodoma je omenil, da je preteklo že skoraj 20 let odkar je bil IV. kongres KPJ. Poudaril je, da je V. kongres KPJ sklican ob posebnih pogojih temeljite družbene preobrazbe v Jugoslaviji, ob pogojih izgradbe socializma v novi Jugoslaviji. Ta kongres je sklican po mnogih zmagah jugoslovanske Partije za časa velike osvobodilne borbe, v kateri je KPJ sijajno napravila svoj izpit kot prva straža delavskega razreda.

Nato je maršal Tito izjavil, da je glavni namen njegovega referata, da prikaže v kratkih potezah lik KPJ v raznih obdobjih njenega razvoja in borbe, da opozori na njeno vlogo v stari Jugoslaviji, v veliki osvobodilni borbi in pri današnji gradnji socializma.

Maršal Tito je nato podal zgodovinski pregled razvoja socialističnega gibanja v Jugoslaviji pred prvo svetovno vojno in zgodovinski pregled ustanovitve KPJ. Govoril je o težkih pogojih, ki so bili dani za delovanje KPJ v prvih letih po prepovedi Partije v stari Jugoslaviji ter o borbi za pravilno linijo v KPJ glede narodnostnega vprašanja. Nato je analiziral politični položaj, ki je nastal v Jugoslaviji od leta 1934. do 1941.

Vse protiljudske vlade so v tej dobi nadaljevale politiko, ki sta jo bila že takrat vodila Živković in kralj Aleksander. S svojo zunanjo politiko je Hitlerjev agent Stojadinović odcepil Jugoslavijo od svojih zaveznikov in jo prodal Hitlerju in Mussoliniju. S tem je odprl vrata Jugoslavije fašističnim zavojevalcem. Cvetković in Maček nista spreminjala ne zunanje ne notranje politike, šla sta po isti poti kakor Stojadinović in pozneje še dalje. Cvetković-Mačkova vlada je nadaljevala fašistizacijo države, preganjala delavski razred, uvažala številne fašistične korporativne ukrepe.

V svojem poročilu št. 5 v januarju 1941, s katerim je Centralni komitej KPJ pozival jugoslovanske narode na borbo proti Cvetkovičevi in Mačkovi vladi, je pozval tudi na sodelovanje in na skupno borbo za izvedbo pogodbe o medsebojni pomoči s Sovjetsko zvezo, za demokratizacijo države in za sestavo prave ljudske vlade.

Novo vodstvo KPJ, ki je pričelo s svojim delom že pred koncem 1937. leta, je imelo pred seboj štiri osnovne naloge, in to:

Najodločneje očistiti Partijo ostankov frakcijskega in grupševskega marljivo organizacijsko učvrščevati in krepiti Partijo; delati vztrajno na ideološkem in političnem dvigu ravni partijskega članstva; vztrajno zbirati vse napredne sile v ljudsko fronto — za borbo zoper protiljudske režime in zoper fašistično nevarnost, za obrambo države od te nevarnosti od zunaj.

Za časa monarhizma je KPJ razvila veliko propagando za pomoč češkoslovaški. Več deset tisočev prostovoljcev se je vpisalo za odhod v ČSR.

Narodi Jugoslavije so s tem pokazali, da so ostali zvesti svojim bratskim obveznostim in svojim zaveznikom. Kakor v letih 1936 in 1937, ko so se komunisti in komunistični mladinci vpisali predvsem kot prostovoljni borci proti fašističnim zavojevalcem v Španiji, so se to pot komunisti in komunistični mladinci prvi pokazali pripravljene bojevati se skupno s češkoslovaškim ljudstvom za svobodo in neodvisnost.

Ves čas od leta 1937 do 1941 je KPJ objavila številne brošure, proglase, resolucije in druge tiskovine, s katerimi

KP Jugoslavije je povedla jugoslovanske
narode v oboroženo borbo

Nato je maršal Tito govoril o osvobodilni borbi narodov Jugoslavije in poudaril vodilno vlogo KPJ v tej borbi. Mnogo časa pred vojno, ko se je nevarnost vojne bližala, to je že od leta 1938, je KPJ dala navodila komunistom in

so vztrajali na uvedbi prijateljskih in diplomatskih odnosov s Sovjetsko zvezo. Pozneje za časa vlade Cvetković-Maček je KPJ vztrajno zahtevala sklenitev pogodbe o vzajemni pomoči s Sovjetsko zvezo. 27. marca 1941 je bila KPJ pripravljena. Tistega dne je KPJ za časa velikih manifestacij v Beogradu obvladala položaj. Pod pritiskom množic se je vlada Cvetković-Maček zrušila. Maček je na Hrvaškem odklonil osvoboditev protifašistov in komunistov, ki so bili v taboriščih, kajti ustasi so se vrnili v njegovo stranko.

bo, ker smo smatrali to za svojo dolžnost. Komunistična partija Jugoslavije je izpolnila svojo dolžnost in povedla jugoslovanske narode, da so se borili z rano ob rami skupno z Rdečo armado za svojo svobodo. To sem poudaril tudi

Zaupamo vodstvu nove Jugoslavije

Sekretariat Pokrajinskega odbora Osvobodilne fronte za Slovensko Koroško je poslal V. kongresu Komunistične partije Jugoslavije naslednjo brzojavko:

»Z velikim zaupanjem v tovariša maršala Tita in vse ostale člane CK KPJ in z veliko pozornostjo spremljamo delo V. kongresa Komunistične partije Jugoslavije. Kor. Slovenci, ki smo se pod vodstvom maršala Tita skupno z vsemi jugoslovanskimi narodi borili proti fašizmu za osvoboditev in združitev z novo Jugoslavijo, smo prepričani, da bo kongres KPJ pokazal vsemu svetu, da CK KPJ

vodi jugoslovanske narode po pravilni poti. Zato smo trdno prepričani, da se bo KPJ, jugoslovansko delovno ljudstvo in vsi jugoslovanski narodi še bolj trdno oklenili svojega vodstva z maršalom Titom na čelu, da bo V. kongres KPJ pokazal vsem strnjeno in enotno jugoslovansko Partijo.

Slovensko ljudstvo na Koroškem bo še v naprej ostalo enotno in trdno, polno zaupanja v vodstvo nove Jugoslavije s tovarišem Titom na čelu, ki vodi jugoslovanske narode v lepšo bodočnost.

Naj živi V. kongres KPJ!«

komunističnim mladincem, naj se vadijo v orožju. Ko so Nemci vkorakali v Zagreb, je KPJ sklenila, da bo večina članov Centralnega komiteja odšla peš v Bosno, Črno goro, Srbijo in Slovenijo, da prevzame v svoje roke priprave za vstajo. 22. junija 1941, ko so Hitlerjeve tolpe napadle Sovjetsko zvezo, se je Centralni komitej KPJ sestal in sklenil, da pozove ljudstvo na oboroženo borbo, na splošno ljudsko vstajo.

Maršal Tito je nato obširno govoril o dogodkih v prvih mesecih ljudske vstaje. Poudaril je, da je imel ljudski upor v Jugoslaviji od vsega početka organiziran načrtni značaj, da je tak upor organizirala in vodila samo Komunistična partija Jugoslavije, da je imel ta upor za cilj razen borbe za lastno osvoboditev tudi pomoč junaški borbi narodov Sovjetske zveze, ki je takrat popolnoma sama sprejela vse breme borbe nase.

To sem poudaril zaradi tega — je dejal maršal Tito — da bi dokončno odgovoril in dokazal vsem tistim, ki danes poskušajo podcenjevati junaško borbo Jugoslavije, da nimajo prav in da do dna duše žalijo naše narode, da bi dokazal, da so se na poziv tov. Stalina za borbo proti fašističnemu osvajaletu odzvali leta 1941. edino jugoslovanski narodi in ne samo odzvali, temveč so tudi že pred tem pozivom stopili v bor-

zaradi tega, da bi to povedal še enkrat bivšim zaveznikom na zahodu. Na mirovnih konferencah zavezniške države do nas niso pokazale prijateljskih odnosov, niso se ozirale na naš veliki doprinos in velikanske žrtve, niti na to, da smo mi in samo mi, namreč narodno osvobodilno gibanje, vodili brezkompromisno in najbolj ogorčeno borbo od maja 1941. leta pa vse do konca vojne proti skupnemu sovražniku. To borbo smo vodili polna štiri leta brez oddiha.

Prvo leto je bilo za nas najtežje.

Prvič zaradi tega, ker se je KP v tem letu zelo trudila razviti oboroženo vstajo v vseh delih Jugoslavije. Prav v tem letu je padlo največ vodilnih ljudi naše Partije, ki so v najtežjih pogojih organizirali ljudsko vstajo.

V tem razdobju je Komunistična partija izgubila na tisoče članov, ki so dali svoje življenje za narodno osvoboditev.

Padli so številni voditelji in člani Partije v teh prvih letih vojne in to najbolj potrjuje to, da je bilo to leto najtežje, ker nas je borba v tem letu veljala na tisoče in tisoče dragocenih žrtv iz vrst naše Partije in mladine.

Drugič, prav v tem letu je morala KPJ pokazati svojo sposobnost v pridobivanju zaupanja ljudstva. Prav v tem letu je morala napraviti Partija vse, da

Resnica mora zmagati, ker ta resnica obstoji v neovrgljivih dejstvih, ki se ne bodo mogla dolgo skrivati pred proletariatom drugih držav. TITO

dobi ljudstvo zaupanje v možnost uspešne borbe proti okupatorju.

Tretjič, prav v tem letu je bilo najtežje priti do večje količine streliva in drugega vojaškega gradiva, ker so bile vojaške enote še preslabe za velike napade in je bil sovražnik še zelo močan.

To je bilo leto težkih preizkušenj za naše narode in hkrati prva vojna šola za naše partizane in druge vojaške enote. V tem letu se je učvrstila in prekalila naša ljudska vojska, stabilizirala se je vstaja, ljudska oblast pa je dobila močne korenine v mnogih krajih.

Tovariš Tito je nato omenil VII. so- vražnikovo ofenzivo in dejal:

»Letalski napad na Drvar je bil v načrtu nemškega poveljstva v VII. ofenzivi, v kateri so imeli Nemci 18 svojih divizij, 10 bolgarskih, okoli 150.000 Paveličevih čet, Nedičevcev, Rupnikovo domobranstvo itd. To je bila tudi zadnja velika nemška ofenziva, ki prav tako ni mogla uspeti proti narodnoosvobodilni vojski, katere je z velikanskim polem odbijala zadnje sovražnikove udarce.

Zavezniki so se izkrcali v Italiji in Italija je kapitulirala. Herojska Rdeča armada je gonila brez oddiha vedno dalje čez svoje meje nemške fašistične tolpe. Hitlerjev poraz je bil neizbežen v bližnji bodočnosti. V tem položaju je bilo potreba poskrbeti za to, da bi se pridobitve narodnoosvobodilne borbe zagotovile. Morali smo misliti na ustanovitev prvega državnega organa kot najvišje oblasti v državi. Sklicana je bila druga skupščina Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije (AVNOJ) 29. novembra 1943. leta.

Na tej skupščini AVNOJ-a so bili izdani zelo važni sklepi, najvažnejši med njimi pa je bila ustanovitev Nacionalnega komiteja narodne osvoboditve Jugoslavije, ki naj bi izvrševal dolžnost začasne vlade v državi. To je bil odgovor vsem tistim, ki so upali, da se bo takoj po vojni povrnilo na staro.

Letalski napad na Drvar pa je bila dejansko samo obupna osвета in poskus likvidacije glavnih voditeljev vstaje. S hitrim posegom VI. liške divizije in oficirske šole je to obupno dejanje žalostno propadlo. Od več kot 600 padalcev je ostalo živih samo 130 ljudi. Vse ostale so uničile naše enote.

Ali bi v tem času lahko računali na kak odločilen uspeh, pa naj si bi bil tudi uničen del Vrhovnega štaba? Med napadom je bil v Drvaru samo del Vrhovnega štaba. Čeprav je bil tokrat Vrhovni štab v prav taki nevarnosti kot recimo v Užicu v dobi pred ofenzivo, mar je Hitler mogel doseči kak odločilen uspeh, ko je vendar štela naša armada nad 300.000 vojakov in je imela 11 korpusov redne vojske, sestavljene iz proletarskih in drugih divizij, prekaljenih v mnogih bojih, ki so po vsej državi zadajale sovražniku težke udarce? Razumljivo je, da Hitler ni mogel doseči več nobenega posebnega uspeha, ker je tedaj imel mnogo manj izgledov kot kdaj koli prej.

Tedaj so že naše vojaške edinice dobivale pomoč po zračni poti od zaveznikov in od Sovjetske zveze.

S ponosom gledamo na težko in slavno pot KPJ

(Nadaljevanje s 1. strani)

Za okupatorja in njegove pomagače je bila v Jugoslaviji situacija zelo težka, in to zaradi tega, ker se ni ljudska vstaja pričela in razvila samo v eni ali nekaj pokrajinah in mestih, temveč zato, ker je bilo vse ozemlje Jugoslavije preplavljeno s partizanskimi in drugimi odporniški vojaškimi enotami. To je sovražniku onemogočalo, da bi dosegel kakršen koli znatnejši uspeh v likvidaciji upora v Jugoslaviji.

Vse sovražne ofenzive so hotele na določenem ozemlju uničiti partizane ali redne narodnoosvobodilne enote ter zaustaviti upor. Težke borbe v teh ofenzivah so vedno prinašale tudi težke izkušnje za prebivalstvo tistih ozemelj, na katerih so se vodile. Sovražnik je navadno uporabljal najbolj surove metode zoper civilno prebivalstvo: požigal je vasi, moral vse, kar ni moglo uiti v gozdove, ropal imovino itd. Torej je bila vsa naša dežela neprestano poprišče borb na življenje in smrt, ker se je borba vodila tudi na neosvojenem ozemlju, v mestih in vaseh. Tu so se borili komunistični mladinci, delavci in vsi ostali pravi rodoljubi v zaledju sovražnika, ali bolje rečeno v sruči sovražnika. V Beogradu, Zagrebu, Ljubljani, Sarajevu in drugih mestih so vodili neprestano neenako borbo naši tovariši v zaledju in je v tej borbi padlo mnogo članov Zveze komunistične mladine, pa tudi na tisoče in tisoče drugih resničnih rodoljubov-delavcev, mladincev in inteligentov.

V tem referatu sploh ne moremo dati podrobnejše slike o borbah v naši deželi. Če bi tu hotel navajati statistične podatke, bi to zavzelo cele knjige. Zato tu ne moremo podati niti približne slike okupatorjevega in kvizlinškega terorja ter žrtev, ki so zaradi tega nastale. Navesti ne moremo niti žrtev zločincev Paveliča, Nedića, Draže Mihajlovića in Rupnika, kako bi šele mogel navesti žrtve nemških, italijanskih, madžarskih in bolgarskih fašističnih okupatorskih čet. Vsi ti so pustili za seboj krvave sledove množičnega ubijanja prebivalstva, požiganja celih vasi in mest in ropanja ljudstva. Vse to so dejstva, ki se jih bodo spominjala še stoletja pokolenja naših narodov. Vse to so dejstva, ki pričajo o heroizmu in žrtvah narodov naše dežele. Vse to so dejstva, ki nam jih nihče ne more zanikati, pa če bi to še tako rad.

Ali ima nekdo sedaj pravico od nas pričakovati, da bomo molčali o teh naših žrtvah, da bomo molčali in zanikali te naše nadčloveške napore in veliki narodnoosvobodilni borbi, ki smo jih storili v središču Hitlerjeve zasužnjene Evrope takrat, ko smo bili na tisoče kilometrov daleč od vseh naših zaveznikov? Ne, tega nima nihče pravice pričakovati od nas, ker bi bila to strašna krivica in nečlovečnost ne le do naših narodov sploh, temveč tudi do žrtev, ki so padle v tej borbi. Ljudstvo, ki je zavestno dalo take žrtve, ima pravico zahtevati, da te žrtve cenijo in spoštujejo, ima polno pravico do priznanja za svoj veliki doprinos v splošnih naporih zaveznikov v osvobodilni borbi.

V jeseni 1944. leta je v svojem blestem napredovanju, ko je gonila Hitlerjeve razbite tolpe, prišla na našo mejo herojska Rdeča armada.

Takrat je agencija TASS objavila 28. septembra 1944. leta obvestilo o doseženem sporazumu med sovjetsko komando in Nacionalnim komitejem osvoboditve Jugoslavije odnosno Vrhovnim štabom NOV in POJ.

»Herojska Rdeča armada«, je nadaljeval tovariš Tito, »nam je pomagala osvoboditi Beograd, vzhodno Srbijo in Vojvodino. To je bila za nas velika pomoč, kot smo imeli veliko pomoč v vojaški tehniki, ki nam jo je v tem času dala vlada Sovjetske zveze za našo armado, ki je pred zaključkom vojne narasla na 53 divizij. Že pred tem, ob pričetku in sredi 1944. leta smo imeli v Italiji svojo bazo, po kateri smo dobivali od zaveznikov vojaško gradivo.

To gradivo so prevažali zavezniški piloti z letali v razne dele države našim vojaškim enotam. Pri tem prevažanju so pozneje sodelovali tudi sovjetski piloti na letalih, ki jih je sovjetska vlada prav zato poslala v Italijo.

Jeseni 1944. leta je prišla v naš Vrhovni štab delegacija Očetovske fronte Bolgarije, s katero smo se sporazumeli,

da bodo tudi bolgarske čete sodelovale pri preganjanju Nemcev iz Makedonije, ki so se pričeli umikati iz Grčije, kakor tudi, da bo sodelovala v bojih pri Nišu. Pri umiku nemške armade iz Grčije, ki je šla čez Sandžak in Bosno, so naše enote napravile velike napore, da bi čim več sovražnikov uničile v naši državi.

Tukaj moramo pripomniti tudi to, da sta v borbah z Nemci sodelovali od albanske meje do Prijepolja tudi dve bratski albanski diviziji.

V teh zaključnih bojih smo imeli velike izgube. Omenil bom tukaj samo to, da smo imeli samo na sremski fronti v nekaj mesecih, deloma pa tudi pozneje v Slavoniji, 70.000 ranjencev. To dokazuje veliko ogorčenost borbe. Posebno ogorčeno so se borili za vsako ped zadnji ostanek ustašev, četnikov in drugih tolp, ki so se umikali skupaj z Nemci. Zelo hude borbe so se bile v Sremu in Slavoniji, pa tudi v Bosni, Sloveniji, Istri in drugih krajih. Naše sile, ki so tedaj narasle na več kot 800.000 borcev, so očistile zapadno Srbijo, Sandžak, Črno goro, Hrvatsko,

Dalmacijo, Bosno in Hercegovino, Slovenijo in Istro skupaj s Trstom, pri čemer so uničile okoli 200.000 sovražnih vojakov in jih prav toliko ujele. Ko so naše divizije v velikem pohodu napredovale proti Istri, je prišel iz Italije, kjer je že bilo premirje, cel nemški korpus na pomoč nemškim četam, ki so bile tam obkoljene, toda tudi ta je bil skupaj z njim po večini ujet ali uničen. Prav tako je bila uničena in ujeta cela armada von Löhra z vsemi štabi in vojno tehniko v Sloveniji do 15. maja 1945. leta, kjer se Nemci nikakor niso hoteli udati našim enotam in so nadaljevali borbo prav do tega dne.

Tako se je končala ta težka borba, v kateri so narodi Jugoslavije cela štiri leta sodelovali in se neprestano borili v najbolj neugodnih in najtežjih razmerah. S tem so narodi Jugoslavije dali svoj velik prispevek v borbi za zmago nad fašističnim osvajalcem, kot so dali tudi sijajne primere drugim zaslužnim narodom, kako se je treba boriti za svobodo zoper zaslužne svoje države.

Brez vodilne vloge KPJ ne bi imeli nove Jugoslavije

Morda mi boste ugovarjali, da sem predeč govoril o vojni, o partizanskih odredih, o narodnoosvobodilni vojski itd., manj pa o delu Partije, toda prav ustanavljanje naše nove ljudske armade in vodenje narodnoosvobodilne borbe — to so bile najvažnejše naloge naše Partije med štiriletno vojno, to so bila največja dejanja naše Partije v vsej njeni zgodovini; to so največja dejanja zato, ker je ta osvobodilna vojna pomenila hkrati tudi nacionalno osvoboditev narodov Jugoslavije in socialno osvoboditev delovnih množic naše države. To je bila osvobodilna in revolucionarna vojna, v kateri so bili postavljeni temelji nove Jugoslavije. Brez vodilne vloge Komunistične partije Jugoslavije ne bi imeli danes nove Jugoslavije, niti ne bi narodi Jugoslavije odigrali tako velikanske vloge v osvobodilni vojni in si pridobili tako velikega ugleda v svetu.

Druga naloga naše Partije — iz borbe za osvoboditev države — je bila ustanovitev ljudske oblasti od narodnoosvobodilnih odborov pa do Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije. Brez te ljudske oblasti si ne moremo danes niti zamisliti ne vodenja vojne, ne uresničitve pridobitve velike osvobodilne borbe. Brez vodilne vloge naše Partije v osvobodilni vojni si ne moremo zamisliti uresničitve bratstva naših narodov.

Naša Partija je svojo vlogo voditeljice v osvobodilni vojni izvrševala nevislono in ne ilegalno, zamaskirano. Partijo je poznal vsak borec, vsak kmet pa tudi vsak sovražnik, ker so bili člani Partije in mladinci vedno tam, kjer je bilo najtežje. Prav zato si je pridobila naša Komunistična partija velikanske simpatije, ki jih uživa tudi po vojni.

Ko je tovariš Tito obrazložil pomoč, ki sta jo nudila KPJ in naša država Albaniji, je dejal:

»Ko končujem v tem referatu z vojnim razdobjem štirih let, moram podčrtati sledeče:

Prvič, Komunistična partija Jugoslavije je mogla organizirati oborožen upor narodov Jugoslavije in ga voditi samo po zaslugi trdne enotnosti Partije in discipliniranega članstva. Dalje je to mogla storiti zaradi svoje povezanosti z ljudskimi množicami, ki jo je dosegla že pred okupacijo dežele s svojo pravilno politiko v najvažnejših vprašanjih.

Drugič, Komunistična partija Jugoslavije je neprestano vzgajala člane Partije in vse delovne množice pred in med vojno v zvestobi do velike Sovjetske zveze in pojasnjevala njeno velikansko osvobodilno vlogo v veliki osvobodilni vojni. Brez te vloge Sovjetske zveze ne bi bila mogoča zmaga nad fašističnimi osvajalci, torej ne bi bila mogoča tudi osvoboditev Jugoslavije, ne bi bil mogoč nastanek nove Jugoslavije.

Tretjič, Komunistična partija Jugoslavije si je pridobila brezmejno zaupanje in ljubezen vseh jugoslovanskih narodov prav zaradi tega, ker ni samo z besedami, temveč tudi z dejanji dokazala zvestobo svojemu ljudstvu in ker je brez oklevanja v najtežjih dneh zgodovine naših narodov, na čelu delavskega razreda, organizirala ljudski upor.

Četrtič, Komunistična partija Jugoslavije je mogla organizirati in tudi z uspehom voditi oboroženi upor ljudstva, ker je dal delavski razred Jugoslavije svoje najboljše sinove v prve partizanske odrede, ker je delavski razred dal jedro naših proletarskih in udarnih brigad, ki so postale šola vodilnih kadrov upora. Partija je to mogla zato, ker je v teku najtežjih borb vzela pravilno smer za formiranje regularnih vojaških enot, ker je ustvarila narodnoosvobodilno vojsko, s pomočjo katere je mogla že med vojno reševati razen vprašanje uspešne borbe proti okupatorju tudi vprašanje oblasti, t. j. vprašanje zmage nad reakcijo, vprašanje ustvarjanja nove Jugoslavije.

Petič, Komunistična partija Jugoslavije je mogla s tako velikim uspehom razvijati oboroženo borbo zato, ker v politični smeri KPJ ni bilo nobenega omahovanja med vso vojno, ker je KPJ pokazala jugoslovanskim narodom jasno perspektivo za bodočnost:

a) za organizacijo ljudskih odborov kot temelja bodoče državne organizacije;

Delo KPJ pri izgradnji nove ljudsko-demokratske države

Po končani vojni so se pojavile pred našo Partijo ne manj važne naloge kakor v vojni. Do kraja je bilo treba uresničiti pridobitve osvobodilne borbe narodov Jugoslavije, premagati odpor domače reakcije in one v inozemstvu ter odstraniti številne ovire, ki so jih delali zapadni zavezniki, da bi otežili ali pa preprečili demokratični razvoj naše države. Za uresničenje teh nalog so bili ustvarjeni v osvobodilni vojni potrebni pogoji.

Buržoazni razred v Jugoslaviji — pravi maršal Tito — torej ni le izgubil ugled med ljudstvom zaradi svoje nesposobnosti in izdaje v vojni, ampak je izgubil tudi bitko v oboroženem boju proti ljudstvu. Narodnoosvobodilna vojska je premagala njegove oborožene formacije, kjerkoli so se pojavile skupno z okupatorji, ali pa kadar so same napadle naše sile.

V tem je torej bistvo revolucionarne borbe narodov Jugoslavije na čelu z delavskim razredom v procesu borbe proti okupatorju.

Zato je buržoazni razred kot celota ne samo izgubil zaupanje širokih ljudskih množic, ampak je doživel v oboroženi borbi v vojni odločilni poraz.

Na drugi strani se je v osvobodilni borbi narodov Jugoslavije, ki je imela hkrati tudi revolucionarni značaj, izkristalizirala politična enotnost velikanskih množic narodov Jugoslavije kot posledica skupnega boja in skupnega trpljenja za skupne cilje:

1. za izgon okupatorja in osvoboditev države;

2. za uničenje domačih izdajalcev — hlapcev okupatorja;

3. za ustvaritev boljšega notranjega reda, kakor je bil v stari Jugoslaviji.

Ta politična enotnost je dobivala vedno trdnjšo organizacijsko obliko v Ljudski fronti na čelu z delavskim raz-

b) o odnosih med jugoslovanskimi narodi t. j. o nacionalnem vprašanju in

c) o reševanju socialnih, kulturnih, gospodarskih in vseh ostalih problemov.

Šestič, Komunistična partija Jugoslavije si je pridobila neomajno zaupanje pri širokih kmečkih množicah ter pri poštenih inteligenci in meščanih, ker je že med vojno pokazala, da so njena dela prav taka kot njene besede, ker je KPJ z delom dokazala, da je dosledna v izvajanju svoje linije, v interesu najširših delovnih množic vasi in mesta in ker je z dejanji dokazala, da jo vežejo nerazdružene vezi z ljudstvom.

Sedmič, Jugoslovanski narodi so 1941. leta dokazali, da smatrajo borbo proti okupatorju, proti skupnemu sovražniku, za vprašanje časti, da smatrajo svojo borbo za osvoboditev svoje dežele za svojo dolžnost. Zato so dali jugoslovanski narodi velikanske žrtve za zmago Združenih narodov proti skupnemu sovražniku in za svojo lastno svobodo.

Končal bi z naslednjimi besedami tov. Stalina, ki je na predvolivnem zborovanju volivcev stalinskega volivnega okrožja mesta Moskve 9. februarja leta 1946 med drugim izjavil: Toda vojna ni bila samo prokletstvo, hkrati je bila tudi velika šola izpraševanja in pregledovanja vseh ljudskih sil. Vojna je razgalila vsa dejstva in dogodke v ozadju in na fronti. Neusmiljeno je odstranila vse pokrove in zavese, ki so skrivale pravo lice držav, vlad, strank in jih je tako predstavila brez maske in brez olepšavanja z vsemi njihovimi pomanjkljivostmi in vrlinami...

...V drugem času bi morali proučevati govore in referate predstavnikov strank, potrebno bi jih bilo analizirati, primerjati njihove besede z njihovimi deli, sumirati rezultate in temu podobno. Zato je potrebno komplicirano in težko delo, pri čemer pa ni poročstva, da ne bodo storjene napake. Drugačna je stvar sedaj, ko je vojna končana, ko je vojna sama pregledala delo naših organizacij in voditeljev in dala njihovo bilanco. Sedaj se mnogo lažje znajdemo in pridemo do pravih sklepov.

Zato je bila vojna za nas, za našo Komunistično partijo, za delavski razred in za vse naše narode navzlic vsemu trpljenju in žrtvam velika šola. Vojna je pokazala, kaj zmore in na kaj vse je pripravljeno naše delovno ljudstvo. Pokazala je neizčrpno življenjsko silo naših narodov. Ta vojna je pokazala svetli lik naše Partije na delu in ne samo pri besedah.

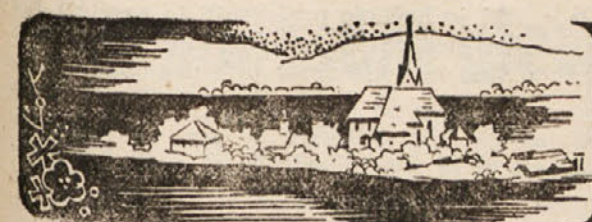
redom in pod vodstvom Komunistične partije Jugoslavije.

Tov. Tito je nato pričel opisovati vlogo Partije po končani vojni. »Nismo hoteli ostati na pol poti — pravi tov. Tito — odstraniti kralja in monarhijo ter priti na oblast in deliti to oblast s predstavniki kapitalističnega razreda, ki bi še nadalje izkoriščal delovne množice Jugoslavije. To ni hotel niti delavski razred niti velikanska večina ljudstva Jugoslavije. Zato smo se odločili, da bomo šli odločno po poti popolne odstranitve kapitalizma v Jugoslaviji.

Predpogoje zato smo ustvarili že v osvobodilni borbi. Kjer koli smo bili gospodarji, smo odstranili stari buržoazni aparat, odstranili smo orožništvo in policijo, občinske, okrajne, mestne uprave itd. Postavili smo nove ljudske oblastne organe in ljudske varnostne organe. Ko pa je bila država popolnoma osvobodjena, smo to storili na vsem ozemlju Jugoslavije. Nadalje smo v procesu osvobodilne borbe izkovali popolnoma novo ljudsko armado, ki ni bila le kvalitativno različna od stare jugoslovanske vojske, ampak tudi pripravljena služiti ljudstvu, varovati gradnjo socializma v naši državi. To je armada, katere poveljujoči kader je bil izkovan v vojni in sestavljen 90 odstotno iz sinov delavcev in kmetov, drugi pa iz vrst poštene ljudske inteligence. Nad 94 odstotkov poveljujočega kadra naše armade so komunisti, ki jih je naša Partija vzgojila v vojni ali pa še pred vojno. 85.000 komunistov, ne računajoč organizirane mladince, je sedaj v naši armadi, kjer tudi delajo, izpopolnjujejo sebe in nove generacije borcev v vojaški spretnosti, da bi ohranili neodvisnost naše države in pridobitve velikega osvobodilnega boja.

Vidite, v vsem tem so bile naše pred-

(Nadaljevanje na 5. strani)

Po naši zemlji

Ponovno grozijo z izselitvijo

Iz Bilčova smo sprejeli naslednji dopis:

Kaibitschev Heimatbund v drugi izdaji z imenom »Bund der heimatreuen Südkärntner« je pričel svoje agitacijsko delo tudi pri nas. Z vsemi načini zvičajče skušajo med ljudstvom pridobivati člane za svojo zloglasno organizacijo. Začenjajo z lepim in če to ne pomaga nadaljujejo z grožnjami. Izguba službe, zapostavljanje pri raznih dodelitvah, ponovna izselitev itd., to so njih najbolj priljubljeni »šlagerji« in pri vsem tem pa trdijo, da so demokrati in da mi Slovenci uživamo tako svobodo, kot noben drug narod na svetu. Z vsemi načini ustrahovanja hočejo ljudi odvrtiti od Osvobodilne fronte, edine zastopnice koroških Slovencev.

Za nedeljo 18. 7. t. l. so ti nekdanji Kaibitschevi učenci sklicali skupaj ljudi iz raznih krajev, katere so z avtomobili pripeljali v Bilčovo. Da bi med našimi ljudmi zanetili čut radovednosti, so imenovali njihovo prireditev s čisto nedolžnim imenom »Dve veselji uri«. Svoj pravi namen so seveda skrivali kot kača nože. Ko se je prireditev pričela, pa je v svojem od strupenega sovraštva do koroških Slovencev polnem otvorenem govoru povedal govornik iz Škofljice, znani gostilničar Bürger, da je cela stvar samo gonja proti Slovincem. Rohnel je proti Osvobodilni fronti in grozil Slovincem s ponovno izselitvijo ter trdil, da bodo dali zavednim našim ljudem celo avtomobile na razpolago in jih spravili tja, kamor želijo. Toda znani šovinist Bürger je najbrž pozabil, da se je vse to že zgodilo 14. aprila 1942 in takrat je bil ta prerok že tako zavezan v moč tretjega rajha, da sploh ni več pomislil, da bodo naši tedanji izseljenci še enkrat prestopili prage svojih domov. Izginila je sila nemške nacistične vojske, gestapa, SS-a in vseh onih, ki so jim služili, in nihče ni mogel zabraniti povratka našim trpinom, ki so se vračali iz KZ-ov, taborišč in ječ. Ta širokoustnež pa še danes misli, da bo najbrž postal namestnik ali naslednik nekdanjih Hitlerjevih vlastodržcev in bo vse plesalo, kakor bo on žvižgal. Vemo, da bi on želel, da bi se to res zgodilo, toda pozabil je, da je nemška nacistična sila enkrat za vselej strta in da danes napredni slovanski narodi dajejo in narekujejo smer razvoju Evrope. In prišel bo čas, ko bo gospodu Bürgerju žal, da se je s svojimi grožnjami tako daleč spozabil.

Veliko čast je izkazal vsem udeležencem BHS-ovske prireditve tudi nekdanji Hitlerjev Bannführer Val. Einspieler pd. Kumrov iz Zgornje vesce. Vsem našim očetom in materam je še v živem spominu, kako je svojčas njihove otroke silil v Hitlerjugend. On je imel tedaj več oblasti nad otroci, kot starši sami. In sadovi njegove tedanje hitlerjanske mladinske vzgoje so vidni še danes v vrstah tistih mladincev, ki so mu slepo sledili. Pa se je postavil na govorniški oder in povedal med drugim sledeče: Ta naša prireditev je odgovor na slovenski tabor pod Jerberkom. (Tega najbrž ni vedel, da je bilo na našem taboru pod Jerberkom štirikrat toliko lju-

di, kot na tej »vzorni prireditvi«.) Nadalje je dejal: Štiri leta smo molčali, ker smo molčati morali. Njegov govor se je sukal okoli nedeljivosti Koroške in končno je le povedal, kar BHS hoče in želi, namreč: »Kärnten ist deutsch und wird deutsch bleiben!« Imenujejo se Heimatreue, njih stremljenje pa gre za tem, da bi bila Koroška pri prvi priložnosti spet del nemškega rajha, da bi nekdanji Bannführer spet vezbal naše fante za pruske militariste, ki bi potem spet krvaveli in umirali za nemške imperialiste po raznih bojiščih. Toda naši ljudje že vedo, kakšen blagoslov so jim ti ljudje prinesli pod Kaibitschevim vodstvom in vedo tudi, kam jih hoče BHS zapeljati danes.

Se pedi svoje zemlje ne damo iz rok

V letih 1937/38 so v Žvabeku na novo zgradili del ceste Labot — Pliberk. Do 29. 6. 1948 se urad za upravo cest ni zmenil zato, da bi odmeril cesto na posameznih zemljiščih 13 prizadetih kmetov, na osnovi katere bi se izvršil potem odpis zemljišča v zemljiški knjigi. Tako so skozi 10 let morali kmetje plačevati zemljiški davek od zemlje, ki je niso mogli več izrabljati.

29. junija pa je sklical geometer od cestne uprave vse kmete skupaj in pričelo se je merjenje zemlje. Pri tem je ta gospod postopal čisto svojevrstno. Ob cesti je pričel odmerjati en meter in še dalje v njive in travnike kmetov; cele cestne brežine, ki so zaradi hribovitosti zelo velike, je hotel spraviti v last cestni upravi. Kmetje so mu stopili z vso ostrino nasproti, češ da svojih zemljišč nikakor ne dajo po nepotrebnem iz rok, nakar je odgovoril, da jim bo odmerjena zemlja odvzeta in da jo pozneje lahko dobijo v najem(!).

Na iniciativo članov Kmečke zveze za

Slovensko Koroško so nato vložili oster protest pri pristojnem uradu deželne vlade, ki v njem dolžijo cestno upravo nacističnih metod, s katerimi se hoče obogatiti z zemljo kmetov. V svojem protestu pravijo med drugim: Mi smo pripravljani odstopiti cestni upravi toliko zemlje, kolikor je zajame cesta, več pa pod nobenim pogojem. Zahtevamo pa, da se nam vrne denar, ki smo ga plačevali skozi 10 let za ta zemljišča, ki jih nismo mogli več izrabljati. Mi ne moremo gospodarsko prenesti, da vsakemu izmed nas zaradi nameravane razlastitve odpade letno par 100 kg sena. Za kaj potrebuje cestna uprava to zemljo? Ali se hoče z našo imovino obogatiti? To je krivica najvišje stopnje.

Ob zaključku pozivajo deželno vlado, da ukrene vse, da ta namera cestne uprave ne pride do izvedbe.

Protest so podpisali vsi prizadeti kmetje, brez razlike prepričanja in narodnosti.

REBRCA

Pred kratkim smo spremili k zadnjem počitku našo tovarišico Marijo Švarc. V imenu Pokrajinskega odbora AFŽ se je poslovila od rajne tovarišice Milena, ki je položila na grob venec PO AFŽ. Kot zastopnik Komunistične partije je vzel slovo tov. Ivan Haderlap. Na njeni zadnji poti je spremljala tovarišico Marijo Švarc velika množica sorodnikov in znancev, tovarišev in tovarišic, s katerimi se je rajna borila skupno za pravice slovenskega naroda na Koroškem.

Tovarišica, ki smo jo spremili k zadnjem počitku, je bila zvesta in požrtvovalna članica AFŽ in KPOe. Vedno je bila med prvimi borci za osvoboditev svojega naroda in za boljše življenje delovnega človeka.

Ze leta 1920. je morala ona ter njena družina mnogo pretrpeti. Bila je najemnica onstran Drave, v Rutah, kjer so jo koroški šovinisti in zagrizeni nasprotniki Slovencev kot vdovo z 8 otroki vrgli na cesto, ker se je zavedala svoje narodne dolžnosti in je glasovala za Jugoslavijo.

Leta 1938, ko je Hitler zasedel Avstrijo, so ji kmalu odpeljali dva sinova, ker nista hotela glasovati za Veliko Nemčijo. Odvedli so jih v morišče Dachau in jih že leta 1939 umorili. Toda še ni bilo dovolj, da so ji umorili dva sinova, leta 1944 so prišli po tretjega in ga odvedli z doma, kamor se ni več vrnil, ker je podpiral narodnoosvobodilno borbo slovenskega naroda.

Tudi mati sama je sodelovala v narodnoosvobodilni borbi, bila je dobra obveščevalka in je tako mnogo prispevala k zmagi nad fašizmom.

Lansko leto se je udeležila zborovanja v Železni Kapli, kjer so slov. antifašiste napadli Wurfkomandovci. Spet so ji zaprli sina, ker je na zborovanju nosil narodno zastavo, pod katero se je kot partizan boril za osvoboditev koroških Slovencev.

Ves teror je rajna tovarišica voljno prenašala, ker je bila prepričana, da bo tudi za nas koroške Slovence zasijalo sonce svobode. Še pred smrtjo je dejala, da prihaja svoboda, ko bo Slovenska Koroška priključena k matični državi, novi Titovi Jugoslaviji, toda tega srečnega dneva ne bo mogla dočakati, čeprav je morala toliko prenašati zaradi svoje predanosti slovenskemu narodu.

Naj počiva v miru, nam vsem bo ostala v trajnem spominu.

IZ OKOLICE SV. KATARINE

Precej veselih in pa tudi žalostnih novic se nam je nabralo, ker smo pa tako zaposleni z našim težkim poletnim delom, smo zaradi tega tudi počasni s poročanjem.

Ugledna in narodna Ferdičeva kmetija v Črgovčah je že dalje časa težka pričakovala mladega gospodarja in zato tudi ni bilo konca veselju, ko se je tja priženil Šertev France. Enako je samevala Ogrinova Ančka z Dvora, ko ji je zločinski nacizem uničil vse tri brate in je ona ostala edina delovna moč in opora stare, žalostne mame. Zato si je pretekli teden izbrala tudi ona Miklinovega Korija iz Bistrice za ženina. Obe ma paroma želimo mnogo zakonskega blagoslova in sreče pri kmetovanju.

V Šmihelu smo pokopali staro Azmanovo mamo iz Šmihela. Težka bolezen jo je dalj časa priklenila na posteljo. Strašno pa je zadela usoda Aplenovo družino iz Gonovec. Komaj pred dobrim mesecem so pokopali staro mater, zdaj pa je spet zapel mrtvaški zvon in sicer komaj 24 let stari Milki. Obe družinama izrekamo naše toplo sožalje.

Lepa in sončna pomlad nas je popolnoma prevarila. Neprestani močni nalivi v zadnjem času so povzročili, da bomo imeli le bolj slabo letino. Posebno je škodovalo krompirju, ajdi, prosu in fižolu, kar je pri nas glavni pridelek. Tisto maloštevilno sadno cvetje, ki ga je še pustil vigradni mraz, pa so nam uničili hrošči, tako da letos tudi naše dobre kapljice ne bo.

LOJZE UDE:

PONATIS IZ
„NOVEGA SVETA“

KDO JE BIL
PRIPRAVLJEN BORITI SE ZA
SAMOSTOJNOST AVSTRIJE?

»Stranka je izjavila na zborovanju socialno-demokratskih poslancev 13. maja 1933, da slej ko prej teži po združitvi s svobodno Nemčijo, da pa se bori proti vsem težnjam po priključitvi k današnji fašistični in nacionalnosocialistični Nemčiji kot nevarnim za avstrijsko ljudstvo in za evropski mir. Obenem se je stranka z odločnimi besedami obrnila proti habsburški nevarnosti, ki jo je priključala zunanje-politična koncepcija Heimwehra, in proti poudarjanju avstrijske tradicije Dollfusove vlade« (Pertinax — to je avstrijski socialist Otto Leichter in ne francoski publicist s tem pseudonimom, kakor sem pomotoma navedel v Koroškem zborniku, Oesterreich 1934, Zuerich 1935, stran 194). Notranjepolitično je sicer nastopala proti fašizaciji Avstrije, njeno levo krilo v republikanskem Schutzbundu se je 12. februarja 1934 celo z orožjem v roki zoperstavilo Dollfusovi policiji in fašističnemu Heimwehru, prav v vprašanju anšlusa pa je zavzemalo vodstvo socialistične stranke vedno zelo oportunistično

stališče. Znana je Rennerjeva izjava v »Neues Wiener-Tagblatt« z dne 3. IV. 1938, v kateri izraža svoje zadovoljstvo, da je prišlo do anšlusa in izjavlja, da bo pri plebiscitu 10. aprila 1938 glasoval z »da«. V aprilski številki 1938 socialistične revije »Kampf«, kot mnenje tkzv. revolucionarnih socialistov, je izšel članek s sledečimi besedami: »Avstrija je bila. Avstrijski klerikalci in monarhisti naj kar ustanavljajo v inozemstvu komiteje, ki fantazirajo o vzpostavitvi neke avstrijske države; naj si kar domišljajo, da morejo organizirati avstrijsko iredento. To je otročja igra. Avstrijski socializem, ki je danes sicer razbit, a bo jutri spet vstal, se nasproti izvršenemu dejstvu avstrijske aneksije po tretjem rajhu ne more zadržati reakcionarno, temveč le revolucionarno. Koles zgodovine ne moremo zaobrtniti nazaj... Nemška in avstrijska revolucija leta 1918 sta postavili združitev Avstrije in Nemčije na dnevni red in proklamirali priključitev, čeprav pa revolucija v borbi za anšlus ni uspeła, ga je fašistična protirevolucija vendarle izvr-

šila« (cit. iz Die Kommunistische Partei zur nationalen Frage Oesterreichs, Wien 1945, stran 13 — 14). Sedanji glavni urednik centralnega glasila socialistične stranke Oskar Pollak pa je v isti reviji 2. junija 1938 napisal: »Komunisti so svojo odločitev že dolgo pred aneksijo pripravili z čudno konstrukcijo, da Avstriji niso Nemci temveč poseben narod. Po aneksiji se niso obotavljali proklamirati odcepitev Avstrije od rajha in vzpostavitev neodvisne Avstrije za svoj bojni cilj. V isti številki se zavrača sodelovanje z avstrijskimi komunisti za toliko časa, dokler so avstrijski komunisti zapisani avstrijskemu patriotizmu. Pollak je odklanjal vzpostavitev Avstrije z nekimi naprednimi teorijami. Kljub vsemu je bil Pollaku Hitlerjev sistem »vendarle evropski sistem«. V knjigi »Underground Europe Calling« je Pollak v Londonu še med vojno napisal: »Čas malih nacionalnih držav je mimo in vzpostavitev politične samostojnosti Avstrije bi bila zgodovinsko reakcionarno dejanje.« Tako so pisali po anšlusu in še med vojno tudi drugi socialistični voditelji. (Ti podatki in citati so navedeni po centralnem organu KPOe »Oester. Volksstimme« 21. II. 1946 št. 44). »Volkszeitung«, organ avstrijske ljudske stranke (Oesterreichische Volkspartei) na Koroškem, 24. II. 1946 omenja neki memorandum Karla Rennerja že iz leta 1945, v katerem Renner pravi, da delavstvo v ogorčenju nad Schu-

schniggovim režimom »ni bilo pripravljeno za obrambo države ganiti niti s prstom. Tako je prišlo do tega, da sta ¾ naroda dali prednost Hitlerju pred Schuschniggom.« V novembarski številki francoske »Revue Socialiste« leta 1946 je znameniti socialistični voditelj Friedrich Adler (atentator na Stuerghka) napisal »Poizkus ustvariti neki avstrijski narod je po mojem mnenju popolnoma utopičen. Ako pa bi ta reakcionarna in zopna utopija postala kedaj resničnost, ako bi bili Avstrijci prisiljeni izbirati med avstrijsko in nemško narodnostjo, tedaj bom jaz eden od tistih, ki se bodo brez obotavljanja odločili za tisto od obeh narodnosti, za katero Goethejev Faust in Wagnerjev Ring der Nibelungen nista deli neke tuje literature«. Bivši dunajski župan Seitz Karl, tedanji načelnik in sedanji častni predsednik avstrijske socialistične stranke, je v Schmidtovem procesu izjavil, da se Schuschnigg ni na stranko nikdar obrnil, da bi zvedel za mnenje, kako misli o vprašanju oboroženega odpora. Stranka ni zavzela o tem vprašanju nobenega stališča in se je akcija za odpor omejevala le na strokovno organizacijo. Seitz torej priznava popolno pasivnost socialno-demokratske stranke, njenega vodstva, glede pogajanj med strokovno zvezo in Schuschniggom pravi, da niso privedle do nobenega posebnega rezultata (prim. str. 231).

(Dalje.)

Še naprej bodo zaslužili izkoriščevalci

Po vsem manevriranju in spletkarjenju okoli uravnovešenja cen v zadnjih mesecih so bile v ministrskem svetu avstrijske vlade pred kratkim objavljene nove agrarne cene, pri katerih se je reklo, da ne bodo nikakor obremenile konsumenta. V koliko je na tej stvari resnice, bodi pozneje omenjeno.

Kakšna je zaenkrat situacija, se kaže ravno na primeru odredbe o cenah inozemskega jedilnega krompirja, katero je izdal urad koroške deželne vlade — oblast za določitev cen. — Po tej določitvi bo moral plačati konsument za 100 kg krompirja ravno toliko, kolikor bo dobil zanj kmet.

Vzel sem list papirja in pričel računati. Lansko leto je bila nakupna cena krompirja za dobo od 16. do 31. avgusta uradno določena na 40.— S za 100 kg. Letos je uradno določeno, da bodo določeni nakupovalci plačevali kmetu krompir v času od 16. do 31. avgusta po 60.— S za 100 kg. Po računih oblasti za določitev cen je sestavljena letošnja cena krompirja iz cene lanskega leta (40.— S), iz vsote za izenačenje prevoznih stroškov (1,60 S), iz prispevka k fondu za izenačenje uvoza živil (2.— S), iz prispevkov za ureditev prodaje (20.— S) in iz razlike cen v nadaljnji kupčiji in prodaji (Versandhandelsprämie), ki znaša za ta čas 45,30 S. V tej razliki so zapopadeni profiti nakupovalcev, profiti veletrgovine (7,20 S) ter zaslužek malih prodajalcev (7,50 S), kateri prodajajo krompir na drobno konsumentom.

Konsument mora plačati od 16. do 31. avgusta po 60.— S za 100 kg, kar pomeni, da bo plačal zanj ravno toliko, kolikor je dobil zanj kmet. Mimogrede omenjeno, je bila prodajna cena krompirja v istem času lanskega leta 58.— S.

Celotno računanje mi je torej razkrilo in ponovno potrdilo, da je vso troben-tanje o takojšnjem zboljšanju položaja kmeta in delavca, kateremu se je pridružil tudi »Kärntner Bauer«, najnesramnejša laž. Denar za zvišanje agrarnih cen, katerega so zaenkrat stavili na razpolago iz fonda ameriške pomoči, bo koristil edino le dobičkom navmesnega trga, kajti delavec bo moral kupiti krompir po isti ceni, kakor ga mora prodajati kmet. Zaslužili bodo tudi naprej le še prekupčevalci in veletrgovci, en del pa bo ostal za plačevanje birokratičnega aparata — torej služi fond ameriške pomoči ljudem, ki se izogibajo produktivnega dela in ga sabotirajo. Za nadležno nestvarnega dela in negospodarskega računanja, za pisanje števil »fraktbrifov« in drugih nepotrebnih in v današnjih razmerah neznosnih mahinacij, je potreben fond ameriške

pomoči. Ti krogi bodo zaslužili pri vsakih 100 kg krompirja ravno toliko, kolikor zanje dobi kmet in plača konsument. Če upoštevamo še to, da se fond ameriške pomoči nabira od kupljenih potrebščin ameriškega izvoza in da je te prisiljeno kupovati le delovno ljudstvo, potem se razgali pred nami načrtno izkoriščanje ljudstva, kateremu na čelu stoji kapitalistična oblast.

V Vrbi so pa 15. julija 1948 predsednik kmetijske zbornice Avstrije s kmetijskim ministrom Krausom na čelu sprejel resolucijo, po kateri se mora zvišanje agrarnih cen zvaliti na konsumente. To pomeni, da bodo vsi konsumenti poleg sedanjih prispevkov v fond ameriške pomoči v bodoče še bolj natovor-

jeni z dokladi za financiranje prekupčevalcev, veletrgovcev in z njimi povezanih uradov in oblasti. To bo poleg drugega peljalo v splošno obubožanje kmeta in brezposelnost delavca.

Edina pravilna pot je tukaj ljudsko združništvo, zamenjava po pravi blagovni vrednosti med delovnim ljudstvom. Ljudsko združništvo je pa dosegljivo le z ljudsko oblastjo. Zboljšanje nezmogočnega socialnega položaja delovnega ljudstva Slovenske Koroške je del borbe za priključitev k Titovi Jugoslaviji. Vsakršno drugo govoričenje je zavijanje v nestvarnost, v drobtinčarstvo, kajti brez nacionalne svobode ni socialne svobode. To je resnica.

— ž — r

Tako gradijo v Sloveniji zadružne domove

Delovno ljudstvo svobodne domovine Slovenije gradi z velikim poletom svoje zadružne domove. Po vseh vaseh se dela in se dvigajo iz zemlje novi ljudski zadružni domovi. Od pričetka gradnje do julija t. l. so zadružniki doprinesli k izgraditvi socializma za gradnjo zadružnih domov nad 330.000 delovnih ur. Člani Zveze so za izgradnjo zadružnih domov priredili 215 kulturno-prosvetnih prireditev, ki so dale 1.210.627 din. Za zadružne domove je bilo zbranih tudi še 608.000 komadov opeke in 992 kubičnih metrov lesa, od katerega je samo Kranj zbral 200 kubičnih metrov. Borce iz NOV iz okolice Celja so postavili posebno poljsko opekarno in se obvezali, da bodo do V. kongresa KPJ izdelali 600.000 komadov opeke za zadružne domove. Brezplačno so tam prevzeli 68.875 komadov opeke. V okraju

Gorice na Primorskem so se obvezali, da bodo pri gradnji 21 zadružnih domov in Nove Gorice napravili do V. kongresa KPJ 60.000 delovnih ur in do 16. 9. pa 100.000 prostih delovnih ur.

Te številke in ta delovni polet za skupni blagor in skupno imetje pričajo o velikih volji naših bratov v svobodni domovini, da čimprej izgradijo socializem in utrdijo ljudsko oblast. Po nekaterih okrajih so postavili posebne leteče gradbene čete iz mladincev-zidarjev, ki so se odločili, da bodo v svojih šolskih počitnicah pomagali zadružnikom pri gradnji zadružnih domov in se tako usposabljali za gradbene strokovnjake. Te leteče čete delajo po vaseh posameznih okrajev in pomagajo povsod tam, kjer primanjkuje za delo in za čimprejšnjo izgradnjo zadružnega doma zidarjev in strokovnih delavcev.

Da bo gnojenje uspešno

Marsikdo si mogoče misli, najenostavnejše je, če pustim zemljo kemično preiskati, da na ta način ugotovim, katere hranilne snovi ji manjkajo in katera gnojila ji moram potem dati. Tako enostavna pa stvar dejansko ni. Kemična analiza nam sicer pove absolutne množine hranilnih snovi, ne pove pa, koliko izmed hranilnih snovi ima za rastline razpoložljivo (za korenine raztopno) obliko. Zato nam tudi ne more nuditi povsem zanesljivih podatkov o potrebni količini in obliki gnojenja. Najbolj uporabne so številke kemične analize v odstotkih apna oz. kisline v zemlji. Zato so te številke silno važne.

Marsikatera zemlja je samo navidezno revna na fosforni kislino in kaliju,

ker je pač kislja. Kisla tla zadržujejo namreč obe hranilni snovi v obliki, ki sta rastlinskim koreninam nedostopni. Čim potrosimo takšno zemljo z apnom, čestokrat v naše presenečenje ugotovimo, da se je z apnenjem povečala tudi množina raztopenega kalija in fosforne kisline. Marsikateri kmet gnoji z umetnimi gnojili, ne da bi imel kak viden uspeh, ker je pač zemlja kislja in zadržuje hranilne snovi večinoma v neraztopni obliki. V tem primeru bo šele apnenje napravilo uporabo umetnih gnojil uspešno.

Razen določitve apna potom kemične analize preiskujemo zemljo v novejšem času po prof. Neubauerjevi metodi. 100 rženih zrn vsadijo v 100 g zemlje,

ki jo hočemo preizkusiti in pustimo rasti rastline 18 dni. Nato pospravimo rastline in določimo v njih pepelu množino fosforja in kalija. Ker rastline rastejo na zelo majhnem prostoru, smatramo, da so rastline docela izrabile razpoložljive hranilne snovi in da predstavljajo pepel teh rastlin, v katerem se nahajata fosfor in kalij, skupno množino teh hranilnih snovi v 100 g zemlje. Po potrebi rastlin teh snovi potem izračunamo, koliko je treba dodatij zemlji potrebnih gnojil.

Za kmeta so v splošnem važne 4 hranilne snovi, glede katerih naj predvsem pusti preizkusiti zemljo. Gre se za dušik, fosfor, kalij in apno. Množino dušika, ki je sicer najvažnejša hranilna snov (ker žene v rast in ustvarja predvsem beljakovine), nam žal ne more povedati preiskava zemlje. Pač pa ta precej zanesljivo ugotovi množino rastlinam dostopnega fosforja, ki je potreben predvsem pri ustvarjanju zrnja in odpornosti proti poleganju in boleznim, kalija, kateri deluje predvsem na tvorbo škroba in sladkorja v rastlinskih delih in apna, kateremu pa pripadajo v prvi vrsti posredne naloge v zemlji.

Glede potrebe vseh hranilnih snovi (tudi dušika) se najbolj zanesljivo prepričamo s pomočjo gnojilnih poskusov na polju. Žal zahtevajo ti veliko dela, časa, spretnosti in pazljivosti. O tem mogoče drugič!

Ako hočete vendar čimprej vedeti, če in koliko manjka vaši zemlji fosforja, kalija in apna in kako bi ji bilo gnojiti, se obrnite na Kmečko zvezo za Slovensko Koroško v Celovcu ali naravnost na Landwirtschaftlich-chemische Landes-Versuchs- und Unternehmungsanstalt, Graz, Burggasse 2. Deželni poskusni postaji v Gradcu pošljite vzorce zemlje v teži 1 do 2 kg. Vzorce je jemati natančno v smislu tozadevnih predpisov. Tozadevna navodila dobite pri Kmečki zvezi za Slovensko Koroško v Celovcu ali pa pri postaji v Gradcu. Ena preizkušnja oziroma preiskava zemlje stane približno 8 šilingov.

Vsekakor vam pa moram le priporočati, da pustite vašo zemljo preiskati, ker na ta način doznate, če in koliko je treba vaši zemlji v danih razmerah gnojiti s fosfornimi umetnimi gnojili (superfosfatom, tomaževo žlindro ali kostno moko), kalijevo soljo in apnom. Še enkrat pa pripominjam, da morate vzorce zemlje za preiskavo vzeti točno v smislu tozadevnih navodil, ker bi bil sicer uspeh preiskave zmoten in pomanjkljiv.

Kočuški

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franc Petek, Velikovec. Glavni urednik: Dr. Franc Zwitter; odgovorni urednik: Franci Ogris, oba Celovce, Salmstraße 6, uprava: Celovce, Volkemarkter Straße 21. Dopolni se naj pošljajo na naslov: Celovce (Klagenfurt), Postamt 1., Postschleßbach 272. Tiska: »Kärntner Volkerverlag G. m. b. H.«, Klagenfurt, 10.-Oktober-Straße 7.

ŽENA

MIŠKO KRANJEC

»Kaj gledaš?« je vprašala Francka, Marija je samo zmignila. »Jakoba še vedno ni?« Marija jo je zdaj pogledala s sovraštvom.

»Kaj ti ta Jakob toliko brodi po glavi?« je rekla.

»Lej jo!« je odvrnila Francka in se posmešljiva. »Če tebi ne brodi, pa naj vsaj drugim. — Saj človek že ne sme nič vprašati!«

»Tam gre,« je nenadoma rekla Marija in pokazala na vrh klanca. »Stara Gorjančeva mu pripoveduje. Bojim se, da zate ne bo nič ostalo. Starka te je prehitela. Ali imaš mnogo?«

Francka jo je nekaj časa gledala. Potem se je vendar premagala. Nehote je ujela Marijo za roko in je ni izpustila, čeprav se je ta hotela izmakniti.

»Veš kaj Marija,« je rekla naposled mirno, »sovražiš me, vem in ti ne zamerim. Ali nikdar mi ni prišlo na misel, kar mi zdaj očitaš. Kar si storila, je tvoja stvar in tvoja stvar je, če mu boš povedala ali ne. Kaj mu pripoveduje stara Gorjančeva, ne vem in ni moja stvar. Da mu pa bodo vse povedali, si lahko misliš. Če ne danes, jutri bo že vse vedel.« Izpustila je njeno roko in šla.

Marija je gledala za njo.

— Povedali mu bodo, si rekla, in tudi ona mu bo povedala, pa naj je še tako rekla, da ne bo.

A čez trenutek je dognala, da ni to tisto glavno, ali mu povedo ali ne. Pa da mu nikdar nihče ne bi nič povedal, da nikdar ne bi nič izvedel —, kaj potem? Mar bi mogla ob njem in z njim živeti?

To je glavno in samo to je pomembno: ona sama ne more živeti z njim, ona sama se je obsodila.

— Vojna je kriva, je dognala v svojem brezupu. Vsega tega je kriva ta grda vojna. Zato je nastala, da ubija srečo poštenih ljudi.

Spet se je ozrla za Franko. Videla je, kako je obstala na glavni cesti, tam kjer na to cesto pripelje njihova pot. Postala je tam, ker se je ta trenutek Jakob Robida na vrhu klanca odtrgal od stare Gorjančeve.

— Torej le čaka, je obšlo Marijo in se je morala grenko nasmešiti. Zdoma ga je opazila, samo hinavsko je vprašala, kakor da nič ne ve. Vedela je in se je namenila, da ga prestreže, da mu pove vse, preden Jakob stopi pod domači krov.

Otroka sta šla po cesti proti očetu. Videla ju je, kako sta se iz grape dvi-

gala navkreber. Ko bi mogla biti z njima... Sto in stokrat si je že predstavljala vso srečo ob takem srečanju, ko bi le bilo drugače, ko ne bi to strašno ležalo nad njo. Pohiteti mu naproti, po tej beli cesti, pohiteti in se ga okleniti! In še s svojima otrokoma. S svojima? Ne, ne. Ona nima več otrok. Njegova sta. Rodila ju je sicer, skrbela za nju, a ju tudi izgubila. Do zdaj jima je bila potrebna. Zdaj pa je popolnoma odveč.

In tako ne moremo nikamor. — Njena sreča je za vekomaj ubita, njeno življenje je za vekomaj izgubljeno. Tu ni več nikakih poti, tu je ostala samo še ena sama ozka steziča, tu je ostal samo še konec.

Ta trenutek je še videla, kako je s polja prihitela proti Jakobu Glišnikova, tudi soseda, tista, ki je kakor njena slaba vest vse leto prihajala k njej in neprestano opominjala, vse dotlej, dokler je vsaj še malo upala. Potem je nekega dne prenehala prihajati in potem nekega dne ni več govorila z njo. Kadar sta se srečali, se je obrnila stran in če jo je Marija ogovorila, je samo nekaj zamrmrala. Šele zdaj, že po končani vojni in ko so že vsi vedeli, da se bo Jakob vrnil, se je nekoč ustavila ob njej.

»Kaj pa zdaj Marija?« je vprašala. Marija je zardela. Glišnikove ni mogla nagnati, kakor bi nagnala druge. Bila je resna, pametna in poštena ženska. Marija je zmignila z rameni.

»Bo že kako,« je odgovorila, se obrnila in šla.

»Slabo bo, Marija,« je rekla Glišnikova za njo. »Pekel si si pripravila in v tem peklu boš živela do smrti.«

Da, peklen si je pripravila, toda ona v tem peklu ne more živeti. Do sem je šlo, danes pa je konec vsega. Tam zgoraj je začela Gorjančeva, zdaj prihaja Glišnikova, da bo dopolnila in tu spodaj čaka Francka. To bo poslednje. A če tudi ne bi nobena od teh povedala, jutri, pojutrišnjem, prej ali slej bi Jakob vse vedel. Konec koncev pa tudi sama. Ne, saj ne more. Srečanje ni mogoče. To ji je bilo že zdavno jasno. Tisto drugo, kar jo je spremljalo ves čas v njeni duši, tisto, kar ji je že zdavnaj povedalo, da ni mogoče.

Pa saj je to vedela in ni iskala nobene rešitve. Vse, kar jo je bolelo, je bilo spoznanje za vekomaj izgubljene sreče, zavest, da je za vedno izločena od ljudi, da nima med njimi kaj iskati, da kratko malo med njimi ne more več živeti; zavest, da je njene poti konec.

Ozrla se je po dvorišču, po nekoč svojem dvorišču, ki ga je zdaj za Jakobov prihod tako očistila. Sicer pa je imela vedno vse skrbno očiščeno. Vendar si je morala priznati, da je zdaj vse posebej uredila. Nekaj svečaneja je bilo v tej čistoči. Nikjer ni bilo nič razmetano. Tudi v hiši je bilo vse v najlepšem redu. Na mizo je postavila rože v lončku, rože so bile povsod. Prav tako v njuni spalnici, kjer je postelje lepo pregrnila, stene okrasila z umetnimi rožami. (Dalje.)

S ponosom gledamo na težko in slavno pot KPJ

(Nadaljevanje z 2. strani)

nosti, ki smo jih imeli in jih imamo pred vsemi ostalimi državami, ki so šle po poti demokracije novega tipa — ljudske demokracije, ker smo do temeljev zrušili stari, družbeni sistem in gradimo novega, na novih temeljih.

Vidite, zato je lahko nova Jugoslavija takoj po vojni šla po poti izgradnje socializma v naši državi.

Maršal Tito je nato govoril o razdobju, v katerem sta se kralj in londonska vlada prizadevala, da bi preko Šubašiča in Grola in s podporo mednarodne reakcije preprečila uresničenje velikih pridobitev narodnoosvobodilne vojne.

Med pritiskom nekaterih zahodnih zaveznikov nam je pomagala Sovjetska zveza s tem, da nam je dajala vso podporo. Razen tega smo to borbo z zadnjimi resnimi poskusi reakcije vzdružili posebno tudi zato, ker je stala za nami velikanska večina naših narodov. Ljudska fronta pod vodstvom naše Partije je bila tista množična politična sila, ki je tudi sedaj, v mirnem času, ko je šlo za to ali bo zmagovalo novo ali staro, stala prav tako enotno in neomajno kakor v vojni, ko je šlo za življenje ali smrt, o biti ali ne biti za naše narode. To svojo odločnost braniti pridobitve narodnoosvobodilne borbe je izreklo ljudstvo po svoji obče politični organizaciji, Ljudski fronti, na volitvah 11. novembra 1945. leta, ko je glasovalo 96 odstotkov volivcev za novo Jugoslavijo in s tem dokončno izreklo svoj odločni »ne« — vsem reakcionarjem, ki so s tujimi silami hoteli znova sestiti na vrat naših narodov.

Nato je tovariš Tito prešel na vlogo Partije po volitvah v Ustavodajno skupščino 29. novembra 1945. leta po odpravi monarhije in izglasovanju Ustave FLR Jugoslavije.

»V Ustavi, ki jo je sprejela Ustavodajna skupščina 31. januarja 1946. leta, so uzakonjene vse tri pridobitve naše osvobodilne borbe, uzakonjene nacionalne pravice vseh naših narodov, uzakonjene vse resnično demokratične pravice naših državljanov.

Vzemimo samo en člen Ustave, ki se glasi:

»Federativna ljudska republika Jugoslavija je zvezna ljudska država republiške oblike, skupnost enakopravnih narodov, ki so na temelju pravice do samoopredelitve, vključujoč pravico do odcepitve, izrazili svojo voljo, da hočejo živeti skupno v federativni državi.«

Glejte, kako je pri nas rešena in uzakonjena nacionalna enakopravnost in se dejansko v polni meri izvaja.

Nadalje, kako smo pri nas v Ustavi in praksi rešili vprašanje oblasti? V čl. 6 je rečeno:

»V FLR Jugoslaviji izhaja vsa oblast iz ljudstva in pripada ljudstvu. Ljudstvo izvaja svojo oblast po svobodno izvoljenih predstavniških organih državne oblasti, ljudskih odborih, ki so od krajevnih ljudskih odborov do skupščine ljudskih republik in Narodne skupščine FLRJ nastali in se razvili v narodnoosvobodilni borbi zoper fašizem in reakcijo in ki so na temelju pridobitev te borbe.«

Ustava je samo potrdila odnosno uzakonila tisto, kar smo si že pridobili med vojno, namreč ljudsko oblast, oblast resnične ljudske demokracije. To je hkrati tudi eden od najvažnejših pogojev za nadaljnji razvoj naše države v socializem. Ta razvoj je že do danes tako zelo napredoval, da bomo morali prav kmalu delno izpremeniti tudi našo ustavo.

Eden izmed važnejših ukrepov, ki smo jih morali izdati že v jeseni 1945. leta, je bila kolonizacija rodbin iz osvobodilne vojne. To je bila takrat za nas zelo težka naloga, ker so bile prometne zveze še razrušene. Preselili smo približno 60.000 družin teh borcev v Vojvodino, Bačko in Slavonijo iz Bosne in Hercegovine, Like, Korduna, Dalmacije, Črne gore, Zagorja, Srbije, Slovenije itd. To je bilo grandiozno delo, ki je zahtevalo največje napore novega državnega aparata, članov Partije in Fronte. Država je dala tem kolonistom 450 tisoč hektarov zemlje skupno z zgradbami za stanovanje in živino, razen tega pa je morala poskrbeti tudi za seme in jim pomagati pri obdelavi zemlje.

Druga zelo nujna naloga za nas je bila rešitev agrarnega vprašanja. Hoteli

smo korenito rešiti to vprašanje, ki je bilo že 24 let obstanka stare Jugoslavije predmet raznih špekulacij vseh režimov.

V čl. 19 Ustave je rečeno:

»Zemlja pripada tistim, ki jo obdelujejo. Zakon določa, ali sme in koliko zemlje sme imeti ustanova ali oseba, ki ni poljedelec. Maksimum privatnega zemljišča posestva odreja zakon. Država posebno štiti revnega in srednjega kmeta s svojo splošno gospodarsko politiko, krediti na nizke obresti in davčnim sistemom.« Da smo tako ravnali, kakor pravi ustava, dokazujejo naši zakoni, ki so bili v zvezi s tem izdani. Tako je bilo z zakonom o agrarni reformi to vprašanje radikalno rešeno. Ni bila samo odvzeta vsa zemlja veleposestnikom in izročena kmetom, temveč so nastala na tej zemlji državna poljedelska posestva, ali pa smo zemljo, ki smo jo odvzeli od 30 hektarov navzgor vsem bogatim kmetom, razdelili med revne kmete.

S tem so dobili kapitalistični elementi na vasi — kmečki bogataši prvi zelo močan udarec, revnim kmetom pa je bilo pomagano. Že to je močan udarec, da pri nas tudi na vasi kapitalizem ne more rasti in da ga neprestano z raznimi ukrepi države pritiskamo v korist revnim kmetom.

Razume se, da si pri nas nihče od komunistov, pa tudi od velikega dela frontovcev, ne domišlja, da smo s tem že odpravili nevarnost krepitve kapitalističnih elementov na vasi. O tem imamo že veliko izkušenj in prakse iz izvajanja raznih ukrepov na vasi kot so to razni odkupi žita, volne in drugega in iz odpora, ki ga pri tem kažejo prav kmečki bogataši.

Glejte, kaj pravi o tem vprašanju Lenin: »Kmečko gospodarstvo ostane še nadalje drobna blagovna proizvodnja. Tu imamo brezmejno široko in globoko ukoreninjeno bazo kapitalizma. Na

tej bazi se kapitalizem hrani in obnavlja v najhujši borbi s komunizmom. Oblike te borbe so: goljufija in špekulacija proti državnemu odkupu žita in drugih proizvodov in proti državni razdelitvi življenjskih potrebščin sploh.« Ali se ne bi mogle nanašati te besede popolnoma tudi na nas? Mogle bi se, ker so se tudi dosedaj pokazale v polni meri točne tudi v naših razmerah na vasi. Toda prav zato, ker smo to vedeli in se naučili tega od Lenina, smo ukrenili in ukrepali vse, da bi preprečili takšnim špekulantskim in goljufivim kapitalističnim elementom na vasi, da bi ovirali krepitev socialističnega sektorja na vasi, ki bi ogrožali zgradnjo socializma v naši državi.

Tretji veliki in zelo važni ukrep, ki smo se ga lotili, je bila nacionalizacija vseh rudnikov, vseh tovarn in podjetij, vseh transportnih sredstev itd., a pred kratkim smo nacionalizirali tudi vse tisto, kar je obsegal prvi zakon o nacionalizaciji kot n. pr. ostala industrijska podjetja, velika skladišča in kleti, hotele, sanatorije itd. Tako niso pri nas prešla v roke države, to je ljudstva, samo sredstva za proizvodnjo, temveč so postale ljudska last tudi vse osnovne ustanove, ki služijo potrebam ljudstva, ki pa so bile do sedaj vir za bogatenje posameznikov — kapitalistov.

Takšna temeljita nacionalizacija in prehod sredstev za proizvodnjo v roke družbe sta nam omogočila, da preidemo na plansko gospodarstvo, da izdelamo petletni plan industrializacije in elektrifikacije naše države. Vse to nam je omogočilo, da smo 1947. leta pričeli uresničevati omenjeni plan, katerega realizacija bo popolnoma preobrazila našo državo ter jo napravila srečno in bogato.

Sedaj smo že dosegli osnovne elemente za izgradnjo socializma v naši državi. Pa pogledjmo še enkrat, kateri so ti ele-

menti.

Prvič. Državna oblast, ki je stopila na mesto stare buržoazne oblasti, je prava ljudska oblast od najnižjih vaških odborov do najvišjih organov — zvezne in republiških skupščin, zvezne vlade in republiških vlad. Ta oblast je izraz volje ljudstva, ker je oblast voljena od ljudstva od spodaj navzgor in jo more ljudstvo odpraviti, če gre za njegov interes.

Drugič. Vojska je popolnoma nova, ki ima nalogo skrbeti za mirni razvoj države, obvarovati pridobitve ljudstva, ki si jih je priborilo v narodnoosvobodilni vojni.

Tretjič. Državna varnostna milica, UDV itd. so organi ljudske oblasti, ki morajo budno varovati in bdeti nad varnostjo države in državljanov, prav posebno pa se morajo boriti proti vsem močnim poskusom, ki hočejo rušiti mirni razvoj in napredek naših narodov v izgradnji socializma v naši državi. Ti organi morajo onemogočiti slehernemu sovražniku, da bi kakor koli škodoval našo državo.

Imamo torej celoten popolnoma nov državni aparat, ki je glavni pogoj za nadaljnji razvoj v smeri socializma. Torej so podani vsi politični pogoji za ta razvoj.

Izvršena je temeljita nacionalizacija, tako da so osnovna sredstva za proizvodnjo prešla v roke ljudstva, v roke tistih, ki delajo.

Tako so ustvarjeni osnovni materialni t. j. gospodarski pogoji za izgradnjo socializma v naši državi. V skupni borbi proti okupatorjem in proti nosilec stare družbene ureditve v Jugoslaviji in po koncu vojne je nastalo v vsakodnevni akcijah enotno gledanje velikanske večine ljudstva, združenega v Ljudski fronti, na vsa osnovna vprašanja.

Torej je izgradnja socializma v naši državi stvar velikanske večine ljudstva, ki je združena v Ljudski fronti z delavskim razredom na čelu in pod vodstvom KP Jugoslavije.

Ljudska fronta s KPJ na čelu pri obnovi Jugoslavije

Tovariši! Na ta način je opravila KP Jugoslavije takoj po osvoboditvi tudi drugo zelo važno in težko nalogo, ki je izhajala iz prve, in to je: končana je bila organizacija nove Jugoslavije kot države, toda kot države novega tipa — resnične ljudske demokracije, utemeljene na federativni podlagi in popolni enakopravnosti vseh narodov Jugoslavije.

Sedaj se je bilo treba brez omahovanja lotiti izvedbe tretje naloge in sicer zelo težke naloge — obnove države. Reševanju te naloge pa se je mogla naša Partija posvetiti s tako vero v uspeh samo zaradi obstoja tiste organizirane sile v naši državi, ki se imenuje Ljudska fronta Jugoslavije. Brez Ljudske fronte, v kateri je ves delavski razred, v kateri so po velikanski večini naši delovni ljudje, v kateri je naša mladina, v kateri so naše žene, naša ljudska inteligenca in rodoljubni državljani, mi ne bi mogli v tako kratkem času vzpostaviti našega prometa, zgraditi in obnoviti naših zrušenih vasi, obnoviti delno naših mest, obnoviti in spraviti v obratovanje naše tovarne in druga podjetja, brez Ljudske fronte ne bi mogli posejati takoj prva leta naših polj in omogočiti prehrano prebivalstva itd.

Tu na tem velikem in težavnem področju se je pokazala prav tako, kakor v vojni velikanska vztrajnost in energija naših narodov, naših delavcev, naše slavne mladine, naših žena, naše ljudske inteligence, naših kmetov in kmetic, vseh združenih v Ljudski fronti Jugoslavije, tem velikanskem delovnem stroju enotnih teženj in akcij.

Z nevideno hitrostjo so bili zgrajeni novi mostovi in železniške proge in vzpostavljeni je bil promet, brez katerega je nemogoče kakršen koli večji povdign. S spretnimi rokami delavcev in specialistov so bile hitro obnovljene tovarne, ki so pričele z delom, dajoč našemu ljudstvu v mestih in na vaseh prve najnujnejše proizvode. Z nepojmljivo hitrostjo so se zgradile požgane in porušene vasi po vsej naši državi, čistila so se mesta in obnavljale hiše itd., vzpostavljen je rečni in pomorski promet, polja pa so bila obdelana do zadnje ped zemlje. Toda tak velikanski ustvarjalni polet je zahteval vedno nove in večje naloge. Naša slavna mladina, prepojena z delovnih junaštvom, je zah-

tevala in dobila naloge — izgradnjo železniške proge Brčko — Banovići in Šamac Sarajevo. Ta dva velikanska objekta je naša mladina zgradila v dosedaj nepojmljivo kratkem času. To so bili prvi neprecenljivi darovi naši mladi republiki — naši novi Jugoslaviji. Naši ljudje niso zahtevali samo dela pri obnovi, ampak tudi nove naloge, ki so jih opravljali z velikanskim navdušenjem.

Glejte, to je bilo tisto, — ta še neviden ustvarjalni polet naših ljudi, naših delavcev, naše mladine, naših kmetov, frontovcev, naše ljudske inteligence, kar nam je dalo pobudo, da smo se še v procesu obnove odločili za velikanski podvig — uresničenje petletnega plana in industrializacije in elektrifikacije. Pokazalo se je, da se nismo zmotili, ko smo verovali, da je bilo mogoče že takrat, samo dve leti po vojni, pričeti z izvrševanjem tako velikanske naloge. Glede na izpolnitev prvega leta petletnega plana se je pokazalo, da je energija naših narodov neizčrpna in da se zavemo velikanskega pomena tega podviga za razvoj naše države. Naši delavci so v obdobju treh let silno dvignili proizvodnjo in zmanjšali proizvodne stroške. Naša mladina je dala državi več dragocenih objektov, med drugimi tudi tovar-

no orodnih strojev v Železniku. Ta mladina gradi danes Novi Beograd, avtostrado in mnoge druge objekte. Naši frontovci podvzemajo vedno nove in nove obveze, gradijo zadružne domove, ceste, razna stanovanjska poslopja in opravljajo mnoga druga zelo važna dela v korist skupnosti.

Tovariši! Omenil sem samo delno dosežene uspehe v našem gospodarstvu, ker je to tema referatov drugih tovarišev. Tu hočemo poudariti samo to, da pri nas ni nikakega razloga za pesimizem glede naših možnosti pri uresničenju petletnega plana. Poudariti hočem, da se nismo zmotili, ko smo se odločili graditi socializem v naši državi, ker je to mogoče ustvariti. To pa potrjujejo dosedanja uspehi, ki smo jih dosegli na vseh področjih dejavnosti.

Ker smo torej videli ta velikanski ustvarjalni polet naših narodov in še neizkoriščeno bogastvo naše države, smo se odločili, da bomo pričeli graditi z globoko vero v uspeh — socializem v naši državi. To je naša četrti največja naloga, katere uresničenje mora napraviti življenje narodov Jugoslavije srečno, bolj bogato in mnogo kulturnejše kakor je danes.

Ostali smo zvesti Sovjetski zvezi in fronti demokracije

Tovariši! Na koncu svojega referata smatram za potrebno, da omenim vsaj na kratko resolucijo Informbiroja, čudne obtožbe naše Partije in njenega vodstva, kakor tudi besno gonjo in žalitve naše države od raznih strani, in to ravno od tistih, od katerih bi se to najmanj moglo pričakovati.

Kaj sta prav sedaj zakrivila naša Partija in njeno vodstvo, da padajo na nju tako težke obtožbe, o katerih ve ne samo vsak član naše Partije, ampak tudi vsak državljan, da so lažne? Kaj naj bi prav sedaj zakrivila naša država, da pričenjajo proti njej tako drastično kampanjo? V čem pa je vsa stvar? Ali je res kakšen dejanski razlog, da zavzemajo proti naši Partiji in njenemu vodstvu ter naši državi in njenim narodom tako stališče? Ali je mogoče, da so se zaradi obtožb v resoluciji Informbiroja spravile na našo državo in naše narode s takimi strahotnimi klevetami

prav tiste države, s katerimi imamo ne samo normalne, ampak tudi zavezniške prijateljske odnose? To, tovariši, ni samo napad na našo vodstvo Partije, to je napad na enotnost naše Partije, napad na krvavo priborjeno enotnost naše države, to je poziv vsem rušilnim elementom, da rušijo vse tisto, kar smo mi gradili do danes na srečo naših narodov, to je poziv na državljansko vojno v naši državi in k uničenju naše države.

Kot najtežjo obsodbo resolucije smatramo to, da nam očitajo, da smo obrnili hrbet Sovjetski zvezi in državam ljudske demokracije, da smo nacionalisti in ne internacionalisti, da smo se odrekli nauku marksizma in leninizma. Odgovoril bom samo na te tri obtožbe:

1. V naši zunanji politiki po vojni smo na vsakem koraku pokazali popolno soglasnost z zunanjo politiko Sov-

(Nadaljevanje na 6. strani)

S ponosom gledamo na težko in slavno delo KPJ

(Nadaljevanje s 5. strani)

jetske zveze, in to zaradi tega, ker je vsa politika ustrezala in ustrezala interesom naše države, interesom miru. To naše stališče je znano vsemu svetu, ker je vse to napisano ali izraženo v mnogih govorih, tako na mednarodnih konferencah, kakor v naši državi. To naše stališče pa je zvestoba in solidarnost v zunanje-političnih vprašanjih s Sovjetsko zvezo in drugimi državami ljudske demokracije, ki ni obstajala samo v besedah, ampak tudi v dejanjih. To pa ve zelo dobro ne samo vsak naš državljani, pač pa tudi prijatelji in sovražniki na vsem svetu.

Prvi ukrep CK KP Jugoslavije in naše vlade po osvoboditvi naše države je bil po liniji zunanje politike prav v tem, da se Jugoslavija čim tesneje poveže tako gospodarsko, kakor politično in kulturno s Sovjetsko zvezo in državami ljudske demokracije. Ustvarjanje paktov o prijateljstvu in medsebojni pomoči, vsestransko sodelovanje in ustvarjanje raznih gospodarskih in drugih pogodb je bilo izvedeno na našo pobudo in k temu nas nihče ni nagovoril. Smatrali smo, da je prav to najpravišnja pot k mirnemu razvoju naše države, utrjevanju in ohranitvi miru na svetu, pa tudi k utrjevanju demokracije v drugih državah — Poljski, Češkoslovaški, Bolgariji, Madžarski in Romuniji. Kar pa se tiče Albanije, smo z njo sklenili pakt o medsebojni pomoči, prijateljstvu in vsestranskem sodelovanju prav zaradi tega,

da bi ji pomagali ohraniti njeno neodvisnost. Z njo smo ustvarili gospodarske sporazume, ki so bili v glavnem na škodo Jugoslavije, sklenili pa smo jih zaradi tega, ker smo želeli, da bi Albanija ne postala nikoli več orodje kakršnih koli poskusov izkoriščanja in ogrožanja njene neodvisnosti. Dali smo ji torej vso mogočo pomoč tedaj, ko je bila najbolj potrebna, t. j. v času od prvih dni po vojni, pa vse do danes.

Mi smo vse do današnjih dni ostali zvesti svojim obvezam do držav ljudske demokracije. Na drugi strani pa smo poudarjali potrebo sodelovanja tudi z drugimi državami, ker smo smatrali, da je tudi to eden od prispevkov za utrjevanje miru na svetu, ker smo smatrali, da tudi to koristijo Jugoslaviji, ki je v veliki osvobodilni vojni tako strašno trpela. Toda to ni šlo nikoli preko mej strogega izvajanja naših načel zvestobe marksizmu in našim prijateljem — Sovjetski zvezi in državam ljudske demokracije. Pri tem moram poudariti, da je celotna mednarodna reakcija najhujše klevetala in napadala prav nas, t. j. Jugoslavijo zaradi neomajnega stališča v zvezi z vprašanjem naše zunanje politike, ki je bila v vsem v skladu z zunanjo politiko držav ljudske demokracije in ZSSR. To naše stališče ni znano samo vsakemu našemu državljanu, ampak tudi vsemu svetu. Zato je bila storjena nam, t. j. naši državi, strašna krivica, ker smo bili obtoženi, da se hočemo ločiti od fronte demokracije.

Internacionalizem smo dokazali z dejanji

Nadalje bi morali biti tisti, ki nas napadajo, to pa so voditelji Kompartij iz tistih držav, katerim smo mi največ pomagali, vsaj toliko pošteno, da se ne bi bavili s takimi lažmi in strahotnimi klevetami, kakor je n. pr. trditev, da smo nacionalisti, t. j. da nismo več internacionalisti itd. Ali je to mogoče smatrati spregled plačila 25 milijonov dolarjev reparacij bratski bolgarski republiki, spregled vrnitve večine narodnih dobrin, ki so jih naropali bolgarski fašisti v Jugoslaviji, in ponudbo bratske roke bolgarskemu narodu, prehajajoč preko vsega, kar je bilo v preteklosti, za nacionalizem? To je nekaj povsem drugega, nekaj globoko internacionalnega, človeškega, to je nesebična odpora, to je bilo storjeno z željo, da bi poslužila ta materialna žrtev v vojni opustošene Jugoslavije, ki so jo doprinesli naši narodi za Bolgarijo, kot dokaz, da ti narodi pozabljajo na vsa zla, ki so jim bila storjena v preteklosti in da ne nudijo samo bratske roke bratskemu bolgarskemu narodu, pač pa tudi materialno podporo. Za tako politiko bratstva in odpuščanja se je zavzelo pri naših narodnih vodstvih KP Jugoslavije, ki ga voditelji KP Bolgarije tako nesramno blatio. Nadalje je znano, da smo imeli leta 1946 veliko sušo in slabo letino, pa smo se vendar takoj odzvali prošnji romunskih tovarišev in jim poslali 2000 vagonov žita v času, ko je ljudstvo tam umiralo od glada, a je bilo tudi pri nas hudo za prehrano prebivalstva. Postavili nismo nikakih pogojev niti nismo vprašali, kdaj nam bodo to vrnil, pač pa smo molčali in čakali dve leti, da je pri njih dobro obrodilo in so nam potem pričeli vračati. To žito je dalo naše partijsko vodstvo, t. j. naša vlada na škodo naših delovnih ljudi. Toda naši delovni ljudje so to dali prostovoljno tistim, ki jim je bilo še bolj potrebno. Ali je to nacionalizem? Ne, to je internacionalizem v praksi in ne samo v besedah. Prav tako smo ravnali tudi v primeru Poljske leta 1947 in v primeru Češkoslovaške, katerima smo poslali 15.000 vagonov žita. Dali smo zaradi tega, ker so nas prosili, ker so bili v še težjem položaju, kakor mi. Toda kaj delajo danes predstavniki teh držav na seji Informbiroja, ko podpisujejo resolucije, ki nam farizejsko podtika, da vodimo nepravilno politiko prehrane našega prebivalstva? Govorijo o nekakšnem žitnem davku itd., kar pomeni navadno zaslepljevanje ljudi v inozemstvu, ker ve pri nas vsak, da pri nas ni nikakega žitnega davka in da sploh ni bil uveden v naši državi. Razne naše težave, ki izvirajo iz porušeniosti naše države v vojni, izkoriščajo za klevetanje naše Partije in CK Partije. Ti podpisniki nočejo videti, da v tako krat-

kem obdobju treh let po vojni nismo mogli premagati vseh težav.

Toda oni so jih premagali še manj, čeprav so bile njihove težave še mnogo manjše od naših. In vendar nam zlonamerno podtikajo stvari, ki so brez osnove. Oni pozabljajo dejstvo, da je moralo vodstvo Sovjetske zveze s tovarišem Leninom na čelu 1921 do 1922. leta uvesti NEP, tako imenovano novo ekonomsko politiko, razen ostalega tudi zaradi težav, ki so bile v preskrbovanju prebivalstva z živlenskimi potrebščinami v Sovjetski zvezi in da so bile v ZSSR še tudi 1929. leta težave.

Zakaj pa nam naenkrat ne priznajo težav, ki jih imamo? Mar ni to skrajno nelojalno od vseh podpisnikov takšne resolucije? Mar naša pomoč, ki smo jo dali v času, ko je bilo tudi nam samim težko, ne predstavlja internacionalizma, internacionalizem v praksi, v dejanjih in ne v frazah in besedah? Kaj tisti, ki nas sedaj krivično napadajo, ne mislijo na to, da jih bo nekega dne sram, ko jih bodo njihovi ljudje vprašali, zakaj niso govorili resnice?

Za te ljudi je nacionalizem, če smo ponosni na žrtve v vojni, če smo ponosni zaradi naših uspehov v izgradnji države, na naše delavce, našo mladino, našo ljudsko fronto, če smo ponosni na vse tisto, kar dejansko obdružuje ves pošten svet. To oni smatrajo za nacionalizem. Toda to ni nacionalizem. To je neizpodbitna stvarnost, ki je nihče ne more zanikati in na katero smo dejansko lahko ponosni. Naj bi se odrekli vsega in dejali, da je res, da smo nacionalisti samo zato, ker je to navedeno v resoluciji Informbiroja? Razumljivo je, da ne moremo priznati, da dejstva, ki pri nas govore o nasprotnem, niso dejstva, temveč da je res tisto, kar piše v resoluciji. Ne moremo priznati tega samo zato, ker je napisano in zapisano v resoluciji Informbiroja. Ti podpisniki se sploh niso zanimali za objektivno resnico, dobro pa vedo, kaj je objektivna in kaj subjektivna resnica. Mnenja so, da je njihovo ravnanje do CK KPJ in do dejstev, ki dokazujejo objektivno resnico, marksistično-leninistično, pač pa je ravno nasprotno. To ni marksistično-leninistično, pač pa je najmanj nelojalno in neobjektivno do naše Partije in naše države. To je rezultat strašne zmote. Sedaj se je vse to razplamtelo v čudovitem obsedu, da bi tako kratili slavo narodom Jugoslavije o njihovi herojski borbi in da bi tako poteptali vse tisto veliko, kar so naši narodi dosegli z velikanskimi žrtvami in potoki krvi. Tako bi hoteli razbiti enotnost naše Partije, ki je jamstvo za uspešno izgradnjo socializma v naši državi in za dosego srečnejšega življenja naših narodov,

Tovariši, nimam namena, da bi tu dosti polemiziral s to resolucijo Informbiroja, ki je popolna neresnica. To ve sleherni človek naše države, ker pri nas vsak človek ve, kaj je resnica in kaj ni. Slehernemu človeku v naši državi je znano, da pri nas kapitalizem ne ra-

KPJ dela po nauku marksizma-leninizma

Tovariši! Nikomur ni bilo težko opaziti nasprotja v formulacijah resolucije Informbiroja. Najprej nas obtožuje, da smo oportunisti, da dopuščamo porast kapitalizma na vasi, da smatramo kmete kot celoto za glavni faktor v izgradnji socializma, da gremo po liniji obnovitve kapitalizma, t. j. da spreminjamo novo Jugoslavijo v buržoazno državo itd., nato pa nas obtožuje, da pritiskamo kmete in da jim poveljujemo — kot sedaj pišejo nekateri velemarksisti. Skratka, izmišljajo si marsikaj, da bo vsaj zmeda pri njihovih množicah še večja, če jih že ne morejo prepričati o teh neutemeljenih obtožbah. Nadalje trdijo, da prehitro gradimo socializem, da kar čez noč izdajamo uredbe in zakone itd. Torej nam končno očitajo tudi tisto, kar so nam že enkrat očitali Milan Grol, vsa naša reakcija v državi in reakcija izven države.

Čudno je, da nam v tej resoluciji očitajo, da smo prikrili množicam kritiko našega vodstva od strani VKP(b) in nam pripisujejo, da smo se zbal množic. Toda mi se tega nismo bali objaviti zaradi sebe, temveč smo se bali, da bi to ne povzročilo še večjega ogorčenja do tistih, ki so nas krivično obdolžili. Podpisniki resolucije prav dobro vedo, da mi nismo mogli objaviti pisma, ki ga je poslal CK VKP(b), na katerem je pisalo »strogo zaupno«, zdaj pa nam ti podpisniki vendarle podtikajo to kot greh.

Tovariši, ako so hoteli tisti, ki nas obtožujejo, doseči to, da bi nas pred proletariatom drugih držav očrnil in umazali našo državo, našo vodstvo in našo Partijo, tedaj so ti to dosegli samo deloma in ne za dolgo. Resnica mora zmagati, ker ta resnica obstoji v neovrgljivih dejstvih, ki se ne bodo mogla dolgo skrivati pred proletariatom drugih držav. Sicer pa večina ljudi, ki so sodelovali pri ustvarjanju obtožb v tej resoluciji, predstavljajo države, ki so v svojem razvoju po vojni zelo zaostale za Jugoslavijo. Ne bi bilo pametneje, da bi ti kritiki kritizirali sebe in svoje delo, ker je napak in pomanjkljivosti pri njih na pretek in v vseh mogočih oblikah? Ali so morali prav zato oblatiti naše voditelje, našo Partijo in našo državo?

Tovariši, nas sedaj poskušajo z vseh strani učiti abecede marksizma-leninizma, pri čemer ti učitelji jurišajo na odprta vrata in navajajo citate iz del Marxa, Engelsa, Lenina in Stalina, ne glede na to, da smo mi že zdavnaj te citate praktično uporabili in da jih uporabljamo. Ti nam sedaj osporavajo, da smo marksisti-leninisti. Na podlagi katere znanosti pa bi mi ali naša Partija lahko dosegli tako velikanske uspehe?

Z dejanji bomo dokazali zvestobo nauku Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina

Tovariši, naša Partija je postavljena z neresničnimi obtožbami v resoluciji Informbiroja in klevetniško gonjo v tuji zoper našo Partijo in našo državo v celoti v težko preizkušnjo, najtežjo v svoji zgodovini. Nobena druga Komunistična partija, razen VKP(b), ne bi mogla vzdržati takih udarcev, da ne bi takoj razpadla kot da bi bila iz papirja.

Razumljivo je, da bo ta velika preizkušnja spravila na dan vse tiste v naši Partiji, ki ne spadajo v tako prekaljeno Komunistično partijo kot je naša. To so posamezniki, omahljivci in nezdravi sovražni elementi, ki so se doslej zakrinkali v Partiji, kot sta bila to n. pr. Žujevič in Hebrang. Taki navadno dvigajo glave v dnevi, najtežjih za Partijo, in na različne načine odkrito nastopajo proti Partiji, misleč, da je sedaj prišel njihov zaželeni čas. Taki navadno izpadajo in bodo nujno izpadli iz voza revolucije, ker so škodljivi ne samo za našo Partijo in našo državo, ampak tudi za

ste, temveč obratno, da gradimo socializem in to s precej hitrim tempom. Vsakemu članu Partije in ne le vsakemu članu Partije, temveč tudi vsakemu državljanu naše države je dobro znano delo naše Partije, ki si ga je priborila z orožjem v veliki osvobodilni vojni zoper okupatorja in tiste, ki so jo 1921. leta pognali v ilegalo.

1941. leta smo odšli na strani Sovjetske zveze v borbo na življenje in smrt na podlagi trockistične koncepcije ali zaradi zvestobe marksizmu-leninizmu, tedaj po teoriji, ki se uresničuje pod vodstvom tovariša Stalina? Logika pravi, da smo šli v borbo, ker smo bili ne samo z besedami, ampak tudi z dejanji marksisti in leninisti.

Velikanska vloga KPJ v osvobodilni vojni in njeno uspešno obvladovanje vseh težav je bila samo zato uspešna, ker smo se znali znajti v najtežjih položajih na podlagi nauka marksizma-leninizma. Potemtakem, ustvariti tako enotnost Partije, kot je naša, rešiti tako nacionalno vprašanje, kot smo ga mi rešili, uresničiti tako narodno enotnost in bratstvo, kot smo ga mi ustvarili v Jugoslaviji, privedi osvobodilno vojno v najtežjih pogojih do končne zmage in zgraditi vse to, kar smo po vojni zgradili ter pričeli graditi socializem — more samo ljudstvo, ki ga vodi tako prekaljena Komunistična partija, kot je naša, more samo Partija, ki pozna zakon družbenega razvoja in dela po nauku marksizma-leninizma.

Tovariši, ko govorimo o tem, ali so bile ali niso bile do sedaj napake pri delu naše Partije, tedaj je razumljivo, da ne bo nihče v naši Partiji trdil, da jih ni bilo. Znana je stvar, da sami neusmiljeno šibamo naše napake, ne samo v Partiji, temveč tudi javno pred vsem ljudstvom naše države. Nikdar se nismo sramovali priznati naših napak, ki so bile in so še vedno in tudi bodo, vendar se prizadevamo in moramo si prizadevati, da jih bo v naši Partiji čim manj. Dan za dnem odkrivamo napake in jih skušamo odpraviti. Včasih jih popravljamo hitreje, včasih počasneje, toda te napake so popolnoma drugačnega značaja kot so tiste, ki nam jih mečejo pod noge. Naše napake moremo sami videti, lahko jih vidijo člani naše Partije in naše ljudske množice, ker so te napake povezane z našo vsakdanjo stvarnostjo. Pogosto nas bijejo po glavi, ker jih včasih ne odkrivamo, ne vidimo pravočasno. Katera Partija pa je brez napak? Ni take Partije, ni takega človeka, ki bi delal, pa ne grešil.

Očitajo nam, da pri nas ni ne kritike ne samokritike. To je nepoznavanje stanja pri nas. Naj samo preberejo ti kritiki, podpisniki resolucije, kateri koli izmed naših govorov ali člankov, pa bodo takoj videli, da so se zaleteli v teh svojih obtožbah prav tako, ker vemo, kakšen pomen ima kritika in samokritika za neko revolucionarno partijo. Nam je uspelo ustvariti tako monolitno partijo kot je naša. Prav zato je tudi naša Partija lahko premostila vse težave in dosegla v svoji praksi največje uspehe po VKP(b).

nadaljnji pravilni razvoj socializma sploh. Tudi v tem bomo ostali neizprosni, dosledni, tako kot smo se to naučili od Lenina in Stalina.

Ob koncu, tovariši, bi rad poudaril, da bomo delali z vsemi silami na to, da bi se odnosi med našo Partijo in VKP(b) zopet popravili. Upamo, da nam bodo dali tovariši voditelji VKP(b) možnost, da mi tukaj, na kraju samem, dokazemo vse, kar je netočno v resoluciji. Menimo, da je samo v tem primeru in na ta način mogoče ugotoviti resnico.

Tovariši, ko zaključujem svoj referat, naglašam, da je Komunistična partija Jugoslavije do danes časno izpolnila svojo zgodovinsko misijo in da jo bo, kar sem globoko prepričan, tudi v bodoče časno izpolnila z zmago izgraditve socializma v naši državi, da bo s svojo neomajnostjo in enotnostjo, s svojo neomajno zvestobo nauku Marxa-Engelsa-Lenina-Stalina z dejanji dokazala, da se ni odvrnila s poti te znanosti.